

Divina Vindecare

Numărul 15
Martie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Eliberat de sub lege

David Clayton, Iulie 2005

Există anumite versete în Biblie, în special în Noul Testament, pe care adventiștii de ziua a șaptea le găsesc greu de explicat. Tatăl meu, care a fost predicator în biserica AZȘ, mi-a spus că l-a auzit odată pe unul dintre ceilalți predicatori spunând că, uneori, când se gândește la unele din lucrurile scrise de Pavel, simte că i-ar trage două! Vedeți, Pavel afirmă unele lucruri care par opuse modului în care noi înțelegem legea și, ca pastor adventist, se simțea foarte frustrat când trebuia să discute despre pasajele respective. Iată câteva exemple ale unor asemenea afirmații:

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”. Romani 6:14.

„Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă”. Romani 7:6.

„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege”. Galateni 5:18.

În cele mai multe cazuri, atunci când adventiștii sunt solicitați să explice aceste versete, ei folosesc o ilustrație foarte bine cunoscută, și anume: a fi „sub lege” înseamnă a fi sub condamnarea legii, iar ilustrația sună astfel: dacă cineva traversează strada pe culoarea roșie, el ajunge sub condamnarea legii pentru că legea îl găsește vinovat. Dacă traversează pe culoarea verde, el nu este sub lege, ci numai atunci când traversează pe culoarea roșie.

Un pasaj dificil

Dar acesta nu este deloc modul corect de înțelegere a conceptului „sub lege”. Ideea aceasta implică mult mai mult decât atât. Să citim 2 Corinteni 3:7-13: „Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironască ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător! Fiindcă avem, deci, o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; și nu facem ca Moise, care își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător”.

Este ușor de înțeles ce spune Pavel aici. Ce era scris pe pietre pe vremea lui Moise? Cele zece porunci. Restul legii a fost scrisă de mâna lui Moise, dar ceea ce a fost scris pe pietre au fost cele zece porunci.

El continuă afirmând că, dacă aceasta „era cu atâta slavă ... cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?”. În aceste versete, Pavel așază două lucruri în contrast, în opoziție. Unul este slujba legii celor zece porunci pe care o numește „slujba aducătoare de moarte”, despre care spune că a fost slăvită. Și celălalt lucru, mult mai slăvit, pe care îl numește „slujba Duhului”.

Din nou, în versetul 9, el se referă la cele zece porunci ca fiind slujba condamnării, iar la slujba Duhului ca fiind cea a neprihănirii. În final, concluzionează spunând: „Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător?”. (2 Corinteni 3:10, 11).

Când eram un tânăr creștin, m-au vizitat câțiva martori ai lui Iehova pentru a studia Biblia împreună, și am tot discutat despre lege. În final, ei m-au condus la pasajul acesta și m-au întrebat: „Aici vorbește despre cele zece porunci?”. Am răspuns: „Da!”. Atunci au citit versetul: „dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător?” și m-au întrebat: „Ce este ceea ce a trecut?”. Mărturisesc că, la acel moment, nu am avut nici un răspuns. Pasajul părea să afirme că cele zece porunci au trecut și un timp am stat privindu-i pe acei oameni. În final, am spus ceva de genul: „Nu pot explica pasajul. Știu că legea este încă în vigoare, dar nu pot explica pasajul”. Și am mers acasă cu capul plecat, fiindu-mi rușine.

Dar ulterior, am recitat pasajul și dintr-o dată am văzut ceea ce nu înțelesesem. Există acolo un cuvânt foarte important care îmi scăpase, și anume „slujba”. Versetul 7 spune foarte clar că subiectul pe care-l tratează Pavel este slujba pe care o numește „slujba aducătoare de moarte”.

Ce înțeles are acest cuvânt „slujba” în pasajul de față? În loc de a spune „slujba”, Pavel ar fi putut spune „administrarea” sau „guvernarea”. Acesta este sensul cuvântului în pasajul acesta. O „administrare” este un sistem

de control sau de guvernare. Ea determină modul în care se comportă sau operează oamenii.

Sub legea părinților mei

Când eram un copil, eu nu-mi controlam propria viață. Părinții mei luau aceste decizii, iar ei aveau unele idei pe care nu le agream. Spre exemplu, mama mea credea în mămăligă. Ea credea că mămăliga ne făcea puternici și sănătoși și astfel, în fiecare dimineață trebuia să mâncăm mămăligă, motiv pentru care am ajuns să urăsc această mâncare. Dar mama nu era o femeie absurdă. Așeza mămăliga pe masă și, indiferent dacă ne plăcea sau nu, cuvântul mamei governa alimentația noastră.

Mai avea o regulă pe care un băiețel ca mine o găsea foarte lipsită de sens. Această regulă spunea că trebuie să fac baie în fiecare zi și de multe ori nu înțelegeam motivul, pentru că atunci când mă priveam, mi se părea că eram destul de curat. Dar ea spunea că trebuie să fac baie în fiecare zi, așa că, fie că-mi convenea sau nu, trebuia să mă supun, deoarece cuvântul mamei governa comportamentul meu. Cuvântul ei era legea care governa viața mea.

Dar, datorită faptului că era legea ei și nu a mea, știți ce făceam? Uneori, când se uita la frații mei, aruncam mămăliga la câine. Nu ne supuneam în mod desăvârșit pentru că regula nu reprezenta dorința noastră, nu era regula noastră. Îmi aduc aminte de ocazii în care nu mă spălam cum trebuie. Mă spălam numai cât să trec de inspecția mamei.

Doresc să evidențiez un aspect important. Atunci când mă găseam sub guvernarea mamei, pentru că nu eram de acord, pentru că aceasta era opusul dorințelor mele, mă supuneam la limită. Nu îmi plăceau unele reguli și le respectam mereu la limită. Făceam numai atât cât să scap nepedepsit. Supunerea mea nu era desăvârșită, nu venea din inimă.

Era ceva rău în a mânca mămăligă? Dar în a face baie în fiecare zi? Nu era nimic greșit în ele; de fapt, sunt necesare. Cel puțin baia regulată. Dar mă rugam să vină ziua în care să fiu destul de mare încât să fac cum doream eu. Ei bine, a venit în sfârșit ziua în care nu mai eram sub guvernarea părinților. Am început să muncesc și îmi câștigam proprii bani, îmi cumpăram singur hainele și eram în sfârșit liber să nu mai fac baie, eram liber să nu mai mănânc mămăligă. Dar este uluitor faptul că, acum, uneori fac baie de două ori pe zi, chiar dacă nu mai sunt sub controlul mamei!

Pe măsură ce m-am maturizat, iar gândirea și atitudinea mi s-au schimbat, mi s-a modificat chiar și gustul! Învățând despre igienă și sănătate, am ajuns să apreciez baia, iar acum, tot ceea ce n-aș fi făcut când eram copil, fac fără prezența mamei care să mă verifice. Nu mai sunt sub guvernarea ei și adevărul este că, nici nu mai am nevoie de asta.

Adevărata problemă

Toate acestea m-au ajutat să înțeleg ce vrea Biblia să spună prin a nu mai fi sub lege. Atunci când eram copil exista o problemă reală, dar unde era aceasta? De ce era atât de greu pentru lege să acționeze sub administrarea mamei, și atât de ușor acum, când sunt liber de controlul ei?

Pavel explică problema în Evrei 8:7-10 – „În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu”.

El afirmă foarte clar că cel dintâi legământ avea o problemă și acesta este motivul existenței celui de-al doilea. Asta este ceea ce afirmă versetul, iar persoana care susține că legea a fost abolită va spune: „Vezi! Ceva era greșit. Dumnezeu a trebuit să abolească legea și legământul și să le înlocuiască cu altceva”. Dar haideți să observăm unde exact era greșeala. El spune: „Căci, găcind vină în ei ...” (Evrei 8:8 KJV). Cine sunt aceștia despre care se vorbește aici? Poporul! Problema legământului nu era legea, ci poporul. Atunci când eram copil, iar mama îmi spunea „Mănâncă mămăligă!”, această regulă a generat un asemenea conflict încât aruncam mămăliga la câini. Ce era greșit între mine, mămăligă, mama și regulă? Ce era greșit? Era mămăliga rea? Era regula mamei greșită? Ce era în neregulă? Adevărul este că natura mea nu era în armonie cu regula mamei, ceva era greșit cu natura mea în ceea ce privește mămăliga și în ceea ce privește îmbăiatul. Ceva trebuia să se schimbe.

Biblia spune că aceasta era problema cu primul legământ. Dumnezeu a găsit greșeală în popor. Și astfel, El a promis că va schimba sistemul. El va face un nou legământ în care legile vor fi scrise în inimile și mințile lor, și nu pe table de piatră.

Dar pe care legi le va scrie El în mințile și inimile lor? Aceleași legi pe care nu le păzeau. Dumnezeu a spus că ceva nu era în regulă cu sistemul; acesta nu funcționa, iar ei nu făceau ceea ce trebuia. Dar nu era decât o singură cale prin care Dumnezeu putea rezolva problema, și anume prin a lucra cu poporul. Ar fi putut Dumnezeu să

rezolve problema pe vreo altă cale? Dar dacă ar fi schimbat legea, de vreme ce, evident, păzirea ei constituia o asemenea povară pentru oameni?

Ei bine, vă dați seama că ar fi fost ca și când mama ar fi spus: „Am tot încercat să-i determin pe copiiiăștia să se spele în fiecare zi și nu merge. Știți ce: de acum înainte nimeni din casa asta nu mai trebuie să se spele, și cu asta am rezolvat problema”. Această decizie ar fi rezolvat conflictul dintre mine și mama. Atunci nu ar mai fi trebuit să mă spăl, iar ea nu mai trebuia să mă pedepsească pentru neascultare. Însă ar fi greșit amarnic. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi încurajat mizeria. Ar fi distrus un principiu perfect. Încercând să rezolve astfel problema, ar fi generat alta și mai mare.

Ce anume trebuia să se schimbe

Nu, nu ar fi fost corect ca mama să schimbe regulile; ceea ce trebuia să se schimbe era mintea mea. Trebuia să se întâmple ceva cu mine înainte de a ajunge în armonie cu acea regulă a spălatului și a consumului de mămăligă. Trebuia să mă maturizez. Acest lucru este exact ceea ce a promis Dumnezeu că va face: o schimbare în urma căreia poporul Lui va ajunge în armonie cu ceea ce obișnuia să urască, cu ceea ce le era contrar. Le va da o minte nouă și o inimă nouă, le va scrie legile în minte și în inimă.

Așadar, Biblia afirmă că păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră pentru nu mai sunteți sub lege, ci sub har. (Romani 6:14). A fi sub lege înseamnă a fi sub un sistem în care motivația pentru faptele tale este legea. De ce fac cutare lucru? Pentru că legea spune astfel.

Legea versus noua natură

Isus spune că ar trebui să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, și merge și mai departe în a afirma că ar trebui să ne iubim chiar și dușmanii. Așadar, un creștin spune: „Îmi voi iubi dușmanii”. Dar de ce va face el asta? Pentru că așa scrie, pentru că așa cere o regulă? Acesta este motivul pentru care Isus și-a iubit dușmanii? Pentru că așa a spus legea sau pentru că așa este natura Lui? Și de ce Își iubește Dumnezeu dușmanii? Pentru că există o regulă care-I cere lui Dumnezeu să-și iubească dușmanii? Realitatea este că motivul pentru care Dumnezeu face asta este pentru că nu poate face altfel, pentru că așa este El. Nu poți fi altfel decât ești.

Unul din lucrurile pe care le urăsc cel mai mult este homosexualitatea. Chiar numai gândul în sine mă face să tremur. Dacă cineva ar sugera că într-o zi voi comite un act homosexual, l-aș privi ca pe un dușman tocmai datorită faptului că îmi este atât de silă de ideea aceasta. Asta este natura mea, așa sunt eu și nu pot fi altfel. Nu am nevoie de o lege care să-mi spună: „Nu trebuie să întreții relații intime cu un alt bărbat”. Aproape că m-ai insulta dacă mi-ai da o astfel de regulă pentru că acest lucru este atât de dezgustător pentru natura mea. În același fel, Dumnezeu nu are nevoie de o regulă care să-I ceară să-i iubească pe toți; El nu poate face altfel; așa este El.

Acum: este planul lui Dumnezeu pentru creștini să aibă un comportament neprihănit datorită unor reguli, pentru că sunt pedepse care ne amenință? Absolut nu! Creștinii vor trăi în armonie cu legea și o vor împlini în mod desăvârșit atunci când sunt sub guvernarea potrivită. Domnul a spus că ne va da o inimă nouă și că aceasta va produce neprihănirea. Dar atât timp cât motivația noastră este legea, atât timp cât ne supunem pentru că așa spune o regulă, înseamnă că natura noastră nu s-a schimbat. Operăm pe baza unor motivații exterioare, iar istoria poporului lui Dumnezeu a demonstrat că aceasta nu funcționează.

Porcii nu sunt plăcuți celor care au un trecut adventist, dar porcii își au locul lor, datoria lor de a curăța locul. Unul din lucrurile plăcute porcului este de a se tăvăli în noroi. Dar să presupunem că avem un porc de când era pui și îl trimitem în fiecare zi la școală, loc în care este învățat: „Să nu te tăvălești în noroi!” El participă la cursuri timp de zece ani și în fiecare zi este învățat: „Să nu te tăvălești în noroi!”. Apoi, după zece ani, fiind acum educat, porcul iese afară și se plimbă pe drum. A fost învățat vreme de zece ani să nu se tăvălească în noroi și ajunge la o mlaștină. Ce va face? De ce credeți că-și va scoate haina și cravata, va renunța la toată educația și va face o „baie” bună? Pentru că din ziua în care s-a născut a existat ceva în inima lui care i-a spus: „Noroiul este cel mai bun lucru de pe lume!” Asta este în el, s-a dezvoltat în inima lui și nu poate fi scos prin educație.

În același fel, păcatul nu poate fi scos dintr-un păcătos prin educație. Unui păcătos i se tot poate repeta: „Trebuie să te oprești din a consuma alcool, trebuie să te oprești din a-ți bate soția, trebuie să te oprești din a fura sau, dacă nu, vei muri”. Poate fi muștrat, educat și bătut cu legea și știți ce se va întâmpla? Se va simți din ce în ce mai vinovat, dar nu se va opri pentru că legea nu poate schimba natura cuiva! Tot ceea ce poate legea să facă este să-ți spună: „Ești condamnat și vei muri”. Legea poate numai să spună „Să nu furi!” și atunci când furi să-ți spună „Hoțule!, Vei muri!”. Ea spune „Să nu ucizi!” și când ai ucis: „Criminalule!, Vei muri!”. Nu te poate ajuta deloc;

nu poate face mai mult decât să-ți spună unde ai greșit. Legea poate defini păcatul, îl poate condamna pe păcătos, dar nu-l poate ajuta.

Așadar, pentru o persoană firească, a fi sub lege înseamnă a fi sub guvernarea a ceva din afara sa, ceva ce-l forțează să trăiască contrar propriei naturi. Dar Biblia spune despre creștini că nu sunt sub lege, că nu sunt guvernați de lege. Dar ce anume îl controlează pe creștin și determină comportamentul său? Este Spiritul lui Dumnezeu. Avem o nouă minte, mintea lui Isus Hristos. Isus nu a avut nevoie de o regulă care să-I spună cum să facă binele, cum să iubească oamenii. El Și-a trăit viața în mod simplu, potrivit dragostei din inima Lui și iată, neprihănirea era prezentă peste tot unde mergea. El nu putea face altfel, și a promis: „Vă voi da inima și mintea Mea astfel că lucrurile pe care nu le puteați face, le veți face în mod natural”. (Romani 8:4).

Probabil că datorită rapidei dezvoltări a tehnologiei, într-o zi vom putea să transplantăm creierul unei pisici în capul unui porc. Și astfel, fără nici o zi de educație, acest porc cu creier de pisică se plimbă pe drum și ajunge la o mlaștină. El merge asemenea unui porc, arată ca un porc, vocea lui este cea a unui porc, cu toate că spune: „Miau!”. Ajunge astfel la acea mlaștină, și ce face? Cu mare grijă ocolește noroiul deoarece, cu toate că are trup de porc, are creier de pisică. A suferit un transplant de creier sau de minte. Trupul arată la fel, dar, datorită faptului că mintea este alta, iar mintea este cea care controlează trupul, porcul evită noroiul și nu mai este necesar să-i spui: „Să nu te tăvălești în noroi!”. Nu mai are nici o dorință de a face aceasta și dacă-l arunci spre noroi, spre uimirea ta, va face tot soiul de mișcări acrobatice pentru a-l evita.

Așadar, Biblia accentuează faptul că ceea ce este important este natura pe care o avem. Mulți, foarte mulți adventiști au făcut greșeala de a încerca să împlinescă legea, de a se supune regulilor, de a încerca să fie guvernați de ceea ce spune legea și s-au concentrat atât de mult pe „fă asta” și „fă-o pe cealaltă” mai mult decât pe a dezvolta o legătură cu Dumnezeu și cu Fiul Său care ar fi rezultat în transformarea naturilor lor. Ei așază pe primul loc legea, ceea ce este greșit. Tot ceea ce poate legea să facă, este să ne educe, să ne ajute să înțelegem puțin mai bine ce-I face plăcere lui Dumnezeu sau ce nu-I face plăcere, dar nu ne poate ajuta și nici nu ne poate governa cu forța vieții.

Am văzut lucrul acesta în cazul copiilor noștri. Le spunem să facă ceva care le place, ceva ce este în armonie cu ce doresc ei să facă și nu avem probleme. Dar atunci când le cerem să facă ceva ce nu doresc, încep să se plângă pentru că sunt guvernați de o lege care este contrară voinței lor. Legea lui Dumnezeu este contrară inimii firești, iar Biblia spune că Dumnezeu a știut că un astfel de program nu va produce ceea ce este cu adevărat bun. Nu a adus rezultatele potrivite, chiar dacă a produs o supunere exterioară. Atunci când Moise sau un alt profet era de față, sau când simțeau că Dumnezeu privește, încercau să se supună. Dar atunci când se simțeau nesupravegheați, reveneau la vechea lor natură.

Probabil că atunci când un fost alcoolic începe să meargă la biserică, membrii bisericii încep să-i spună despre alcool și insistă că trebuie să renunțe la el. Îi vorbesc despre suferința prin care au trecut soția și copiii lui, iar el se gândește: „Știi, am să fiu mai bun; am să încerc cu toată puterea”. Așa că începe să participe la un program de dezalcoolizare. Cu ajutorul puterii de voință, este posibil să ajungă să nu mai folosească lichiorul, dar când trece pe lângă un bar, acesta acționează aproape ca un magnet, pentru că natura lui nu a fost schimbată. Aceasta nu este biruința pe care Dumnezeu dorește s-o avem!

Nu a fost făcută pentru cel neprihănit

Există un verset interesant în 1 Timotei 1:8-10 – „*Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine, căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase...*”.

Cei care resping adevărul despre Sabat, folosesc deseori acest verset afirmând că ceea ce spune pasajul este că Sabatul nu a fost făcut pentru omul neprihănit, motivând că dacă ești creștin, legea nu este pentru tine. Un timp, nu am înțeles ce spune versetul, dar m-am opus ideii că legea nu a fost făcută pentru creștini. Dar știți, ceea ce spun ei este corect pentru că versetul afirmă: „*Legea nu este făcută pentru cel neprihănit*”. Dar întrebarea este: ce înseamnă lucrul acesta? Iată o altă ilustrație care va evidenția răspunsul.

În Jamaica, unde trăiesc eu, în Manchester, noroiul are culoarea roșie și când îți ajunge pe haine, este foarte greu să-l mai scoți. În sol există mult aluminiu, iar acest tip de sol este de obicei roșu. Atunci când plouă și se face noroi, este foarte greu să cureți podeaua. Femeile detestă noroiul roșu de pe podea și uneori atunci când vin oaspeți pe timp de ploaie, soția mea pune un semn pe ușă: „Nu uitați să vă ștergeți pe picioare!”

Acum, eu am observat că ea pune acel semn numai atunci când avem anumiți vizitatori. Alteori nu-l pune. Dar de ce? Motivul este că sunt unii oameni care nu sunt obișnuiți să se ștergă pe picioare. Semnul sau legea devine necesar datorită unor persoane care, prin natură, sunt împotriva legii. Atitudinea lor a determinat necesitatea existenței regulii pentru a păstra locul curat.

Dar sunt unii care își șterg mereu picioarele sau își scot încălțăminte înaintea de a intra, mai ales atunci când este noroi afară. Aceștia nu au nevoie de semnul de pe ușă. Numai când ceilalți vin, soția mea pune semnul. Așadar, am văzut că legea nu este făcută pentru cel neprihănit; el nu are nevoie de o lege care să-i spună cum să se comporte, pentru că el are o altă natură. Nu legea îl călăuzește. Nu are nevoie de cineva care să umble după el cu un băț și să-i spună: „Trebuie să te speli, trebuie să mănânci mămăligă, trebuie să te ștergi pe picioare...”, datorită faptului că el deja are o natură care îl determină să facă lucrurile care sunt corecte.

Dar cel care nu are natura schimbată, are nevoie de reguli. Societatea trebuie ținută în ordine și disciplină, altfel ar fi anarhie. Așadar, Dumnezeu a făcut legea în primul rând pentru ca noi să înțelegem ce este păcatul, pentru a stabili un standard al comportamentului, astfel încât chiar și în acest sistem nesfânt să fie menținută o ordine. Dar idealul lui Dumnezeu pentru poporul Lui și ceea ce ne va salva nu este acel soi de supunere. Nu este acea supunere în care trupul tău face ceva, dar inima ta face altceva. Dorește Dumnezeu să ne forțăm trupurile să se comporte contrar dorințelor inimii, în timp ce sufletele ne sunt consumate de frustrări pentru a ajunge să pășim pe străzi de aur? Ce soi de eliberare ar mai fi și asta? Asta este ce vrea Dumnezeu să spună atunci când vorbește despre biruință? Absolut nu!

Sub har

Așadar, Pavel spune că am fost eliberați de sub lege, că nu mai suntem sub lege, ci sub har. Ce este harul? Am afirmat că harul este favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, dar de cele mai multe ori am limitat harul la o simplă atitudine binevoitoare. Însă harul lui Dumnezeu include fiecare dar care vine de la El, nu? Care dintre darurile lui Dumnezeu le merităm? Nu este darul Fiului Său o parte din har? Nu este atitudinea lui Dumnezeu o parte din harul Său? Dar Spiritul Sfânt? Toate acestea și toate celelalte pe care Dumnezeu le-a asigurat sunt incluse în harul lui Dumnezeu. Sub har avem viața lui Dumnezeu, avem puterea lui Dumnezeu, avem mintea lui Dumnezeu. Sub har, păcatul nu are stăpânire asupra noastră. Atunci când suntem controlați de Spiritul lui Dumnezeu, va fi mult mai greu pentru noi să păcătuim decât este pentru mine să devin un homosexual. Păcatul este atât de dezgustător pentru Hristos încât atunci când mintea Lui este mintea noastră, păcatul devine, prin natură, dușmanul tău; inima nu-l mai dorește. Biblia afirmă despre Isus: „El a iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea”. Atunci când mintea Lui este mintea noastră, și noi vom iubi neprihănirea și vom urî nelegiuirea. Ceea ce două mii de ani de educație nu au putut face pentru biserică, Dumnezeu va face pentru cei care-I îngăduie să vină și să locuiască înăuntru.

Fiind sub lege, mulți creștini au ajuns să creadă că drumul spre biruință este acela de a-L imita pe Hristos. Ei spun: „Privește la ceea ce a făcut Isus și dacă-L poți imita, dacă poți face totul la fel, atunci vei birui păcatul”. Dar această idee ignoră un element vital și anume faptul că inima noastră este diferită de a Sa. Ceea ce avem nevoie nu este de a-L imita pe Hristos, ci de a-L avea pe El în inimile noastre. Hristos spune: „Tu nu poți face aceasta, dar Eu voi face în tine. Dacă Îmi vei îngădui, voi veni în inima ta și voi face pentru tine ceea ce tu nu poți face”. Nu avem nevoie de imitare, ci de înlocuire. Viața Lui în locul vieții noastre, mintea Lui în locul minții noastre. Indiferent de cât de perfect înțelegem legea și indiferent de cât de mult ne este predicată legea, indiferent de cât de vinovați ne simțim și cât de mult de acuză conștiința, niciodată nu vom face mai bine dacă nu vom primi o nouă inimă, darul lui Dumnezeu. Așadar, Biblia spune: „*Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*”. 2 Corinteni 5:17.

Adevărul Evangheliei

David Clayton, Martie 2004

Evanghelia reprezintă învățătura centrală a creștinismului. De fapt, am putea spune pe bună dreptate că în Biblie nu există nici un adevăr care să nu-și găsească centrul în Evanghelie. Acest cuvânt, „Evanghelie” înseamnă „veste bună” și această centrare pe vestea cea bună este ceea ce desparte creștinismul de toate celelalte religii. În timp ce alte religii se centrează pe modul de a găsi calea către Dumnezeu, creștinismul afirmă că Dumnezeu a făcut o cale pentru noi și a rezolvat deja problemele care ne despărțeau de El.

Punctele fundamentale ale Evangheliei

Prin Fiul Său, Isus Hristos, Dumnezeu a adus omenirea înapoi la Sine. Prin întruparea, viața, moartea și lucrarea prezentă a lui Hristos, Dumnezeu a înlăturat toate barierele care au stat în calea omenirii de a fi pe deplin împăcată cu El. Lucrarea lui Hristos pentru noi poate fi prezentată pe scurt în următoarele patru puncte:

1. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi a fost manifestată prin darul lui Hristos. (Ioan 3:16).
2. Hristos L-a revelat pe Dumnezeu prin viața pe care a trăit-o. (Ioan 1:18; 1 Ioan 5:20).
3. Hristos a trecut prin experiențele noastre pentru a ne putea reprezenta. (Evrei 2:16, 17).
4. Hristos a murit pentru a plăti pentru păcatele noastre. (Romani 6:8; 1 Corinteni 15:3; Evrei 2:14).

Să studiem aceste puncte. Este esențial să înțelegem importanța a ceea ce a făcut Hristos. Aceasta este Evanghelia. Fără aceste patru puncte, întreaga noastră credință este în van, un exercițiu fără rost.

Scopul principal al lui Satan

Pentru a împiedica înlăturarea împărăției sale și pentru a menține supușii în robie, scopul principal al lui Satan a fost acela de a împiedica creștinismul să-și împlinească misiunea. Cele mai persistente și serioase eforturi le-a depus în direcția de a-L împiedica pe Isus de la a îndeplini cele patru însărcinări menționate mai sus. Dacă ar fi reușit aceasta, omenirea nu ar fi putut fi niciodată reconciliată cu Dumnezeu. Astfel, Satan și-a concentrat toate eforturile spre a stopa lucrarea lui Hristos. Acesta a fost efortul lui pe tot parcursul vieții lui Hristos, de la staul până la mormânt.

În primă fază, a încercat să-L distrugă la naștere, apoi L-a urmărit fiecare clipă a vieții, încercând să-L provoace până acolo încât să manifeste caracteristici care nu erau în concordanță cu caracterul plin de dragoste al lui Dumnezeu. Ceva care ar fi scos la iveală că există greșeli în caracterul lui Dumnezeu și că nu este o Persoană în care te poți încrede atunci când este sub presiune. Mai târziu, pe măsură ce Se apropia de momentul morții Sale, Satan a făcut tot ce i-a stat în putință prin intermediul dușmanilor lui Hristos și chiar prin intermediul ucenicilor, să-L determine să renunțe la scopul Său. Chiar și când era pe moarte și atârna de cruce, Satan a încercat cu disperare să-L cîntească de pe cale, folosindu-se de bațjocurile trecătorilor.

„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-l scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu Sunt Fiul lui Dumnezeu!””. Matei 27:42, 43.

Următoarea mișcare a lui Satan

Toate aceste eforturi ale dușmanului au fost înfrânte de Fiul lui Dumnezeu. Isus a demonstrat pe deplin că esența naturii lui Dumnezeu este dragostea care se sacrifică pe sine și că toată durerea și suferința din univers nu-L pot întoarce pe Dumnezeu de pe calea dragostei și a milei. Și totuși, în ciuda acestui lucru, lupta lui Satan nu s-a terminat. El nu s-a predat atunci când Isus Și-a terminat lucrarea pe pământ. Cu toate că nu-L mai putea ajunge pe Hristos, putea totuși continua lupta asaltându-i pe cei dragi ai lui Hristos de pe pământ. Suntem familiarizați cu atrocitățile pe care le-a făcut împotriva poporului lui Dumnezeu. Milioane au fost torturați și uciși în cele mai cumplite moduri de cei care erau agenții lui Satan, în încercarea de a-i determina să renunțe la Dumnezeu.

Și totuși, succesul lui Satan prin persecuție a fost limitat. Atunci a început să lucreze pe o cale mai puțin directă, dar mult mai viclenă și a avut un mult mai mare succes în a distruge credința poporului lui Dumnezeu.

Cu toate că Isus a dus la îndeplinire cu credincioșie și în mod desăvârșit lucrarea Sa pentru om, dacă Satan îi poate împiedica pe oameni de la a crede și astfel de la a beneficia de aceste adevăruri cheie, atunci va face lucrarea lui Hristos fără nici un efect! Dacă ar putea prezenta o idee care ar conduce la concluzia sau ar sugera că lucrarea lui Isus nu a fost chiar ceea ce părea să fie, că a fost o prefăcătorie, dacă i-ar putea determina pe creștini (dintre toți oamenii!) să creadă în ceva care ar anula credința lor în ceea ce a realizat Hristos pentru ei, atunci ar anula eficiența lucrării lui Hristos.

Hristos a făcut toate acestea pentru om, dar dacă omul nu va crede și nu va accepta ceea ce a fost făcut, lucrarea lui Hristos nu va însemna nimic! În această direcție a început Satan să lucreze și a avut un succes uimitor.

Satan nu-i putea determina pe creștini să mărturisească cele patru adevăruri din Evanghelia. Afirmațiile Bibliei sunt prea clare pentru ca orice creștin să nege deschis aceste afirmații. Și totuși, nu contează de fapt ce mărturisim, atât timp cât în inimile noastre credem altceva. Comportamentul nostru este determinat de ceea ce credem cu adevărat mai degrabă decât de ceea ce mărturisim a crede. De aceea, datorită credinței într-o minciună, în timp ce mărturisesc adevărul, creștinii nu au putut beneficia de ceea ce a realizat Hristos, chiar dacă lucrarea Lui a fost deplină.

Hristos este centrul Evangheliei. El este inima a tot ceea ce afirmă Biblia. El este singura speranță a omenirii. Tot ceea ce I se opune și obstrucționează lucrarea Lui reprezintă cel mai periculos dușman al lui Dumnezeu și al omenirii. Nimic altceva nu poate fi mai distructiv. Biblia a creat un cuvânt pentru a descrie un astfel de dușman, un cuvânt ce reprezintă ceea ce este cel mai de temut pentru toți oponentii Evangheliei: „antihrist”. În el este întrupat tot ce este dăunător cauzei lui Dumnezeu.

Papalitatea a fost identificată timp de multe secole ca fiind marele antihrist din profeția biblică. Chiar înainte de reforma protestantă, credincioșii au văzut în acest creștinism păgânizat întruparea principiilor satanice care l-au compus, papa fiind reprezentantul cheie, chiar esența antihristului. Însă, pe măsură ce oamenii s-au concentrat asupra antihristului de-a lungul secolelor, înțelegerea lor a avut de suferit și în mare măsură au pierdut elementul cheie. Majoritatea celor care au identificat papalitatea ca fiind antihristul, s-au concentrat asupra persecuțiilor acestei puteri împotriva creștinilor, asupra faptului că această putere a schimbat legea lui Dumnezeu și asupra introducerii masive a practicilor păgâne în închinarea romano-catolică.

„Antihrist” în Biblie

Este însă interesant de observat faptul că acest termen, „antihrist”, nu este niciodată folosit în Biblie în legătură cu vreuna din aceste lucrări cunoscute ale papalității asupra cărora se concentrează atât de mult creștinii. Cuvântul „antihrist” este menționat de patru ori în Biblie și în fiecare din aceste locuri se referă la învățătura falsă în ceea ce-L privește pe Hristos.

Termenul este prima dată menționat în 1 Ioan 2:18 – „*Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă*”.

Din acest verset nu putem înțelege prea multe referitor la modul în care primii creștini înțelegeau antihristul. În primul rând, ei credeau într-un mare antihrist sau într-o mare putere antihrist care se va ridica undeva în viitor, în ultimele zile. Ioan a afirmat că existau deja în zilele lui mulți antihriști și că, pentru el aceasta era o dovadă a faptului că trăiau în „ultimele zile”.

Este evident faptul că Ioan a crezut într-un singur mare antihrist. El a spus: „*ați auzit că are să vină antihrist*”. Acesta era modul de înțelegere al lui Ioan și al primilor creștini. Dar chiar și în acea perioadă au apărut unii pe care Ioan îi numea „antihriști”. Dacă ei nu erau antihriști, atunci de ce se referea la ei ca fiind „antihriști”? Ideea de antihrist nu este cea a unei figuri escatologice și a unui distrugător al creștinismului prin persecuție?

Evident, există încă o caracteristică atât de fundamentală a antihristului, încât chiar și în cazul în care o persoană nu trăiește în timpul sfârșitului (ca în timpul lui Ioan) și nu persecută în mod activ poporul lui Dumnezeu, totuși poate purta numele și caracterul antihristului dacă deține această particularitate. Care este cheia pentru a identifica această caracteristică a antihristului?

Semnele unui antihrist?

„*Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul*”. (1 Ioan 2:22).

Cea dintâi învățătură a acestui verset este evidentă. Nu ar fi necesar s-o menționăm dar, datorită uimitoarei înșelăciuni care a cuprins creștinismul, subliniem faptul că Ioan afirmă că antihristul este un mincinos. Un principiu fundamental al spiritului și principiilor antihristului este faptul că el se opune adevărului. Acest principiu reprezintă fundamentul împărăției sale și de aceea, în învățăturile sale, putem găsi minciuni la fiecare pas. Ar trebui să avem mare grijă să nu credem ce spune.

Prima minciună

Care este prima sa minciună? El neagă faptul că Isus este Hristosul (Cel uns). O asemenea învățătură ar fi de înțeles dacă Ioan s-ar referi la păgânii care neagă acest adevăr. Ar fi de asemenea simplu de înțeles dacă ar fi vorbit despre evrei. Dar el nu se referă nici la evrei și nici la păgâni. Termenul și conceptul antihristului sugerează

pe cineva care lucrează din interior (2 Tesaloniceni 2:4; 1 Ioan 2:19). El este un pretins creștin care stă într-o biserică creștină. Acesta este motivul pentru care este atât de uluitor faptul că el neagă aceste adevăruri. Învățăturile sale neagă faptul că Isus este Mesia!

Cea de-a doua minciună

Cea de-a doua minciună a sa este faptul că-L neagă și pe Tatăl și pe Fiul. Cum face asta? Neagă el (a) realitatea existenței lor, (b) legătura de tată și fiu care este între ei?

Este foarte puțin probabil că el neagă existența Tatălui și a Fiului. Nimeni care pretinde a fi creștin nu poate nega așa ceva. Este mult mai probabil faptul că Ioan spune că antihristul neagă relația de Tată și Fiul care există între cei Doi.

Cea de-a treia minciună

„Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum”. (1 Ioan 4:2, 3).

„Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!” (2 Ioan 1:7).

Cea de-a treia minciună menționată despre antihrist este negarea faptului că Isus Hristos a venit în trup. Ce vrea să spună prin acest termen „în trup”? Timp de mulți ani a existat o mare dezbateră în comunitatea adventistă pe marginea acestui verset. Unii susțin că atunci când Isus a venit pe pământ, El a luat natura necăzută, fără de păcat a lui Adam dinainte de căderea în păcat. Cealaltă parte insistă asupra faptului că El a luat natura decăzută pe care omul a dezvoltat-o după căderea lui Adam. Ei indică spre acest verset din Ioan ca un avertisment împotriva credinței potrivit căreia Isus a luat natura fără de păcat a lui Adam dinainte de căderea acestuia în păcat. Ei pretind că termenul „în trup” înseamnă că El a luat trupul păcătos sau decăzut, și anume natura omului care a suferit timp de patru mii de ani de degenerare. Ei indică și alte versete din Biblie în care termenul „în trup” este folosit pentru a sugera că o persoană este într-o stare păcătoasă sau care are o minte păcătoasă. (Spre exemplu Romani 7:5, 18).

Oricum, acest termen „în trup” are un alt înțeles în Biblie și, când citim cu atenție și examinăm cu grijă aceste afirmații ale lui Ioan și de asemenea și antihristul papal în lumina acestor afirmații, este evident faptul că trebuie să aplicăm celălalt înțeles acestei expresii.

„În trup”

Care este celălalt înțeles al acestei expresii? Pur și simplu faptul că Isus a luat carnea și sângele nostru. Cu alte cuvinte, El nu era un spirit sau o ființă supranaturală. Termenul „în trup” este folosit cu acest înțeles în următoarele versete:

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh...” (1 Petru 3:18).

„Astfel, deci, fiindcă Hristos a pățit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățit în trup, a sfârșit-o cu păcatul”. (1 Petru 4:1).

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. (Ioan 1:14).

Ceea ce Ioan ne spune este că Isus era de fapt o ființă umană. Termenul „în trup” înseamnă literalmente umanitate. Pentru a aprecia pe deplin adevărul a ceea ce am afirmat, trebuie să înțelegem unele dintre ideile greșite în ceea ce-L privește pe Hristos, idei pe care le aveau cei care au trăit pe timpul apostolilor. Unele dintre afirmațiile făcute de evrei din timp în timp ne oferă câteva idei despre ceea ce credeau referitor la Mesia. Faptul că Isus nu a împlinit aceste așteptări i-a nedumerit pe ucenici și i-a condus pe mulți evrei, și mai târziu pe creștinii apostaziați (1 Ioan 2:19) să nege faptul că El era Hristosul.

Idei greșite despre Hristos

Să studiem cele patru pasaje de mai jos pentru a afla unele dintre ideile greșite ale evreilor despre Hristos.

1. Ei credeau că Hristos va fi nemuritor.

„Norodul I-a răspuns: „Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; cum, deci, zici Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiul al omului?”” (Ioan 12:34).

2. Ei credeau că Hristos va cunoaște toate lucrurile.

„Știu’ i-a zis femeia, că are să vină Mesia, căruia I se zise Hristos; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” (Ioan 4:25).

3. Ei credeau că Hristos nu va avea nici o origine.

„Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.” (Ioan 7:27).

4. Ei credeau că Hristos va avea puteri supranaturale.

„Mulți din norod au crezut în El, și ziceau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?”” (Ioan 7:31).

Două erori; o singură temelie

Care este elementul comun care întreținea toate aceste așteptări? Ce idee greșită este evidentă citind aceste versete? Este clar faptul că evreii se așteptau ca Mesia să fie un supra-om supranatural. Ei așteptau pe cineva care era mult mai mult decât o ființă omenească, cineva care era de fapt un spirit sau, cu alte cuvinte, cineva care nu vine „în trup”. Adevărul este că Isus era prea uman pentru unii dintre ei. (1 Ioan 2:22). În estimările lor, El era prea uman și ei erau cei care negau faptul că Isus era Hristosul.

Pe de altă parte, au existat unii care au acceptat că El era Hristosul, dar care au insistat asupra faptului că Isus nu era pe deplin o ființă omenească. (1 Ioan 4:2). Ei credeau că nu a venit „în trup”, ci că El era o ființă supranaturală. De ce afirmau ei acest lucru?

Ei credeau că El nu putea să fi făcut lucrurile pe care le-a săvârșit dacă ar fi fost mai puțin decât o ființă supranaturală. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu pe care le-a făcut prin El, i-a convins că El nu era o ființă care trăise în trup.

Într-unul din cazuri, El era prea uman pentru a-L accepta; în celălalt caz, lucrările Lui erau prea supranaturale pentru ca ei să poată crede că El era pe deplin om.

Care este eroarea care apare în aceste cazuri? Care este elementul comun ambelor grupuri? Ei afirmă lucruri diferite. Unii spun că Isus nu era Hristos. Ceilalți spun că era Hristos, dar că nu era om. Ambele erori sunt fondate pe aceeași credință: un Hristos supranatural. Ambele grupuri credeau într-Un Mesia care era mai mult decât om, în cineva a cărui identitate era puterea Sa și abilitățile supranaturale mai degrabă decât caracterul Său nepătat.

Spiritul lui antihrist este acela care se prinde de conceptul unui Mesia supranatural. Aici găsim chiar esența filozofiei romano-catolice, ideea potrivit căreia principala dovadă a divinității o reprezintă faptele supranaturale (minunile), mai degrabă decât puritatea caracterului. Indiferent de cât de sfântă este o persoană, indiferent de cât de mult bine a făcut, nu poate fi canonizat sau declarat sfânt în Biserica Catolică dacă nu au fost asociate cu el câteva minuni.

În cadrul romano-catolicismului găsim această accentuare a relicvelor, a amuletelor care au vreo legătură cu o „persoană sfântă” și care se presupune că dețin puteri miraculoase. În acest sistem găsim apariții ale Mariei sau ale altor persoane moarte care sunt imediat acceptate ca o dovadă a interacțiunii divinului cu umanul.

Acesta este spiritul sau principiul predominant al lui antihrist: un accent pus pe putere mai mult decât pe caracter. Să reținem acest aspect cu grijă și să-l considerăm cu rugăciune pentru că este foarte important.

O credință falsă care urmează

Acest concept al unui Hristos care a fost mai mult decât carne și sânge conduce imediat la alte doctrine false care lovesc la chiar temelie lucrării lui Hristos. Unele dintre acestea sunt:

1. Credința că Hristos nu putea să moară cu adevărat.

2. Credința că noi avem nevoie de un mijlocitor care să fie cu adevărat om (Hristos nu este, motiv pentru care avem nevoie de Maria și de sfinți).

3. Credința că numai Hristos a fost Cel care a suferit (de vreme ce este vorba numai de dureri fizice), nu și Tatăl.

4. Credința că tot ceea ce a suferit Hristos au fost durerile fizice de pe urma loviturilor și a răstignirii

deoarece ca Dumnezeu, El avea toată cunoștința și era pe deplin conștient de tot ceea ce se petrecea. Chiar și strigătul Său „*Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu pentru ce M-ai părăsit?*” a fost o simplă parte a unui act orchestrat, mai degrabă decât strigătul disperat al Fiului suferind. Dacă Isus a avut toate aceste puteri, atunci nu ar fi putut experimenta nici o despărțire reală de Tatăl Său. Nu ar fi simțit nici un stres al minții la gândul că Dumnezeu L-a părăsit la cruce. Tot ce ar fi suferit ar fi fost durerea fizică datorită trupului omenesc.

Doctrina Trinității este antihrist

Biblia declară că atributele omnipotenței, omnisicienței, nemuririi și imutabilității sunt caracteristice exclusive ale lui Dumnezeu. Ele aparțin fundamental Ființei Sale și nu pot fi despărțite de El. Cei care declară că Isus este o parte dintr-un Dumnezeu Trinitarian nu au altă opțiune decât de a crede că El le deținea pe toate acestea în timp ce era pe pământ, și că tot ce a făcut a fost să-și ia o manta omenească, în timp ce înăuntru El a rămas omnipotentul Dumnezeu. Acest lucru neagă cu adevărat faptul că Isus a venit „în trup”. Reprezintă de fapt chiar esența spiritului lui antihrist. Este credința potrivit căreia Hristos a fost un superman supranatural.

A fost Hristos o ființă supranaturală?

Unii au sugerat faptul că Isus a deținut cu adevărat toate puterile divinității în timp ce a fost pe pământ, dar că nu le-a folosit niciodată. Este necesar să afirmăm că nu le-a folosit niciodată datorită motivelor menționate mai sus. A avut Isus aceste puteri sau nu? Și dacă le-a avut, le-a folosit?

Dacă Isus a avut disponibile toate aceste puteri, cum am putea să nu bănuim că nu le-a folosit în mod ascuns pentru a birui ispita? Cum pot cei care sunt biruiți de păcat să nu ajungă la concluzia că nu putem birui niciodată păcatul atât timp cât suntem în trupul omenesc? Suntem lăsați într-o zonă gri de care Satan s-a folosit cu toată puterea în avantajul lui. Mulți creștini au concluzionat că biruința asupra păcatului în această viață este imposibilă și că tot ceea ce putem face mai bine, este să rezistăm păcatelor mari. Atunci când Isus ne este arătat ca exemplu pentru biruința împotriva păcatului, toți răspund: „Da, dar Isus era Dumnezeu!”.

În anii '60, un autor pe nume John Griffin, a scris o carte intitulată „Negru ca și mine”. Autorul era alb, dar și-a injectat o substanță care i-a schimbat culoarea pielii și arăta ca un negru. Timp de mai multe luni a trăit în partea de sud a Statelor Unite ale Americii sub identitatea pe care și-a asumat-o, și a experimentat bigotismul, ura, despărțirea și prejudecățile care erau normale pentru o persoană de culoare în acele zile. La finele experienței sale, a avut o mai bună înțelegere a problemelor cu care persoanele de culoare din America se confruntau. Fără îndoială că a experimentat amărăciunea și resentimentul pe care-l simțeau mereu, fiind tratați ca cetățeni de clasa a doua.

Însă, în ciuda empatiei cu experiența oamenilor de culoare, John Griffin nu a fost niciodată în exact aceeași poziție ca a unui om de culoare. El nu a avut aceeași moștenire ereditară, nu și-a petrecut jumătate din viață crescând în ghetouri, având caracterul modificat de depravare, circumstanțe disperate și moștenirea a sute de ani de sclavie și opresiune. Mereu, în spatele măștii sale negre, exista siguranța interioară a conștienței faptului că el aparținea de fapt clasei privilegiate, că această personalitate asumată era numai o fațadă de care se putea descotorosi în orice moment. Chiar și tratamentul negativ pe care l-a primit nu era de fapt îndreptat spre el, căci el nu era de fapt cel din exterior. Era îndreptat numai spre cel pe care-l reprezenta.

Acesta a fost și cazul lui Isus? Deținea el o identitate a unui ego divin, diferit de ființa umană care a pășit pe acest pământ? Era Dumnezeu purtând un trup omenesc sau a DEVENIT El ceea ce Biblia afirmă, o ființă omenească? Este posibil ca Isus să fi posedat puteri divine în Sine și să nu le fi folosit? Dar chiar faptul că El le-a avut ar fi ruinat scopul pentru care a venit.

O demonstrație validă

Viața lui Isus a fost intenționată să demonstreze cum era de fapt divinitatea. Trebuia să arate oamenilor și universului că Dumnezeu este în mod desăvârșit bun prin natura Sa, și că nici o durere și nici o circumstanță nu-L pot determina să renunțe la principiile Sale de dragoste desăvârșită. Diavolul a încercat să demonstreze că El nu este o Persoană vrednică de încredere, ci că este interesat numai să Se înalțe pe Sine și să-Și subjuge creaturile. (Geneza 3:5). Isus a venit pentru a demonstra că aceste acuzații sunt false.

Pentru ca Isus să arate ce este cu adevărat Dumnezeu, trebuia ca El să fie așezat în situații în care era cu adevărat ispitit să facă rău. A trebuit să întâlnească circumstanțe în care viața Îi era pusă în primejdie, în care

părea că nu are nici o posibilitate decât de a face ceea ce nu era fondat pe dragostea altruistă. El a trebuit să fie asaltat de ispite despre care nu știa dinainte. Cu alte cuvinte, a trebuit să fie pus în situații în care adevărata Sa natură să fie descoperită, situații atât de clare pentru ca toți să poată vedea adevăratul Său caracter.

Această demonstrație nu putea fi validă dacă Isus ar fi avut puteri divine. Ideea în sine din spatele demonstrației este că trebuia să fie infailibilă. Trebuia să poată fi făcută astfel încât să nu existe loc de șmecherii sau înșelătorii. Trebuie să fie foarte clar pentru cei care o urmăresc faptul că ceea ce ei privesc nu poate fi decât o demonstrație veritabilă având toți factorii la vedere.

Am putea spune că El nu S-a folosit de aceste puteri, dar cum poate fi asta dovedit? Cum putem demonstra că Isus chiar nu S-a folosit de puterile Sale divine pentru a-L ajuta să învingă păcatul? Cum putem stabili faptul că El n-a făcut uz de puterile divine atunci când a fost ispitit, când dădea de necaz – cum putem dovedi că descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos nu a fost decât un teatru?

Când erau pe mare, în pericol de a se scufunda, Isus i-a mustrat pe ucenici pentru că aveau credință mică. Această mustrare era legitimă dacă și Isus era în aceeași poziție ca și ei. El trebuia să Se poată baza numai pe bunătatea Tatălui. Mustrarea Lui ar fi spus: „Cum vă puteți îndoi de faptul că Tatăl vostru cerească Se va îngriji de voi?” Însă, dacă Isus avea puteri divine în Sine, puteri pe care le putea exercita oricând, atunci ucenicii ar fi putut replica: „Tu poți vorbi astfel. Tu poți scăpa oricând, dar noi nu”.

Imaginați-vă un grup de oameni aflați într-un avion care se prăbușește. Majoritatea sunt panicați, dar unul dintre ei este calm și fără teamă. Îi muștră pe ceilalți pentru teama lor și îi îndeamnă să aibă încredere. Totuși, câtă greutate pot avea cuvintele lui când se descoperă faptul că el este singurul care are o parașută? Dar cât de convingător poate fi dacă și el este în aceeași postură ca ceilalți, și totuși îi încurajează să nu se teamă și rămână calmi?

Adevărul este că acest concept potrivit căruia Isus a deținut puterea divină în Sine, dar că n-a folosit-o niciodată, merge pe aceeași direcție cu învățătura lui antihrist. Această idee Îl reprezintă pe Hristos ca pe Unul care avea în Sine puteri pe care nici o ființă umană nu le poate avea. Deschide ușa pentru acuzațiile lui Satan că biruința lui Isus asupra păcatului nu a fost a unui om ispitit cu adevărat ca și noi, ci a unui Dumnezeu care a jucat cu măiestrie un teatru.

Dovada divinității

Biblia și scrierile lui Ellen White insistă asupra deplinei naturi umane a lui Hristos la întrupare. De fapt, apostolul Ioan declară că cei care sugerează că El a fost mai mult decât un om, au spiritul lui antihrist. Cuvântul lui Dumnezeu nu indică niciodată către minunile pe care Isus le-a făcut ca fiind dovezi ale divinității Sale, ci ca dovezi ale lucrării Tatălui în El. (Ioan 14:10, 11).

Și totuși, nu este nici o îndoială că Isus a fost exact ca noi în toate aspectele. Cu toate că era pe deplin om, paradoxal, era absolut divin. Era ceva la El, ceva ce-L diferenția de toți ceilalți oameni, asemenea soarelui de lumina focului. (Isaia 9:2). Care era diferența, dacă El nu posedă puterea infinită a lui Dumnezeu?

Era calitatea vieții Sale. Biblia indică spre viața Sa de o puritate infinită, ca fiind dovada faptului că era Fiul lui Dumnezeu.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr”. (Ioan 1:14).

„Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric” ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4:6).

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:4).

Isus nu Și-a lăsat de-o parte natura și caracterul divin. Pe acestea a trebuit să le păstreze dacă trebuia să demonstreze cu adevărat cum este Dumnezeu. Dar, cu siguranță, El Și-a lăsat de-o parte puterea divină.

„Umanitatea Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. El este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om real; a dovedit umilirea Sa prin faptul că a devenit om. Și totuși era Dumnezeu în trup omenesc. Când ne apropiem de acest subiect, am face bine să ascultăm de cuvintele lui Hristos către Moise la rugul arzător: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. La studierea acestui subiect să pășim cu umilința unui învățăcel și cu inima zdrobită. Studiul întrupării lui Hristos este un câmp roditor și va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns”. (YI, 13 Octombrie 1898 paragraful 6).

Adevărata credință

– 3. Credința –

Ardeiaș Vlad, Februarie 2011

Romani 10:17 – „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”.

Calea către adevărata credință, așa cum afirmă versetul călăuzitor în studiul nostru, începe de la Cuvântul lui Hristos, de la acel Cuvânt care deține în sine toată puterea creatoare a lui Dumnezeu. Credința reală, autentică, roditoare nu se bazează pe fantezii, tradiții sau autosugestie, ci pe Realitatea creată de Cuvântul rostit. Mijlocul prin care se naște credința este auzirea Cuvântului. Așa cum observăm și în partea a doua a studiului, toți creștinii aud Cuvântul, dar puțini, prea puțini ajung să trăiască viața biruitoare și plină de putere a Domnului Isus. Motivul pe care ni-l descoperă Scriptura constituie chiar una din tainele Împărăției cerurilor: felul în care creștinii aud Cuvântul. Sunt diferite moduri în care creștinii aud sau se raportează la Cuvântul rostit în auzul lor, și tocmai aceasta face diferența dintre credință și necredință, dintre viață și moarte. Dacă Satan a adaptat diverse căi prin care să înșele oamenii în funcție de preocupările și slăbiciunile acestora, calea credinței sănătoase este una singură:

„Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șaiszeci, altul treizeci.” Matei 13:23.

Așadar, ce determină calitatea pământului? Cum se face că, în unele cazuri, pământul este plin cu pietre, în altele cu spini și mărarci, iar în cazul altor persoane solul este fertil și aduce rod? Sigur că nu este vorba despre o predestinare fie spre moarte, fie spre viață. Dumnezeu a hotărât ca toți oamenii să fie „*asemenea chipului Fiului Său*” (Romani 8:29), El a oferit tuturor capacitatea de a crede.

Capacitatea de a crede

Da, este adevărat! Cu toate că auzim la fiecare pas creștini plângându-se „N-am credință!” sau pe alții muștrându-i pe cei apropiați „Nu ai deloc credință!”, adevărul este cu totul altul: toată lumea are credință, și am să vă demonstrez imediat nu numai că toți oamenii au credință, dar și faptul că într-o mare proporție, viața noastră socială se bazează pe credință.

Prima mea întrebare este următoarea: este ceva dintre dumneavoastră care a fost vreodată la Polul Sud? Este puțin probabil!

A doua întrebare: este ceva dintre dumneavoastră care se îndoiește de existența acestui loc pe care-l numim „Polul Sud”? Nu cred! De fapt, cred că dacă ați auzi pe cineva care ar afirma că nu crede în existența acestui loc, v-ați îndoii și dumneavoastră de facultățile lui mintale.

Dar cum ați ajuns să fiți atât de convinși de existența unui loc pe care nu l-ați văzut niciodată, cu care nu ați interacționat niciodată în mod direct, personal? Oh, îmi veți spune: „Dar am văzut fotografiile și imagini filmate de acolo. Sunt oameni care au fost acolo și au povestit detalii despre locul acela. Mai mult, hărțile și atlasele mărturisesc de existența lui”.

Așadar, credința dumneavoastră nu se bazează pe o interacțiune personală cu locul respectiv, ci pe autoritatea celor care afirmă că locul există. Credința dumneavoastră este de fapt în autoritatea profesorului de geografie, a celor care au desenat hărțile și a postului de televiziune „National Geographic”.

Cum se face că aveți curaj să călătoriți cu un autobuz sau cu un avion al cărui șofer sau pilot vă este cu totul necunoscut? Ce vă determină să aveți atâta încredere, credință într-o persoană cu totul necunoscută, astfel încât să vă puneți viața în mâinile lui, și chiar și viața întregii familii? Este vorba despre încrederea în autoritatea celui care l-a evaluat pe șofer și care i-a oferit permisul de conducere. Este încrederea în medicul care îl evaluează periodic și în buna lui intenție. Gândiți-vă îndeaproape la modul în care ne petrecem o zi obișnuită și veți descoperi că aproape totul se bazează pe credință: de la faptul că traversăm o stradă, până la faptul că mâncăm și bem ceea ce cumpărăm din comerț. De la faptul că ne punem economiile în bancă, până la faptul că ne trimitem copiii la școlile publice. Totul se bazează pe credință în diversele autorități cu care interacționăm.

Așadar, credința sau capacitatea de a crede o are orice om. Ne naștem cu această capacitate și acesta este un

dar de la Dumnezeu! El a oferit acest dar fiecărui om, tocmai pentru că pe toți oamenii „pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.”

Identificarea problemei

Atunci, dacă toți oamenii au această capacitate, unde este problema? Domnul Isus spune: „*Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine*”. (Ioan 14:1). Problema oamenilor nu este lipsa credinței, ci a credinței în Dumnezeu, în Cuvântul Lui: „*O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii!*”. (Luca 24:25). În aspectele practice din viața de zi cu zi oamenii nu recunosc autoritatea lui Dumnezeu, chiar dacă afirmă inversul.

Recunoscând această realitate, ucenicii L-au rugat pe Domnul: „*Mărește-ne credința!*” (Luca 17:5). Ne-am așteptat ca în fața unei astfel de cereri, Domnul să fie foarte bucuros și s-o rezolve așa cum rezolva orice altă cerere de ajutor: prin rostirea Cuvântului creator: „Să aveți o credință mare!” și gata; problema este rezolvată! Dar, în loc de aceasta, Domnul continuă trist: „*Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare și v-ar asculta.*” (Luca 17:6).

Adevărul este că dragostea și credința nu pot fi poruncite! Credința nu este asemenea unui obiect pe care îl poți avea sau nu, care poate fi fabricat, cumpărat sau care poate fi creat instantaneu printr-o minune. Credința nu este altceva decât încrederea în altă persoană, încredere care se dezvoltă în timp, în urma experienței, a cunoașterii reciproce. Dacă nu ai suficiente experiențe cu o persoană, nu o cunoști destul de bine pentru a te putea încrede în ea atât de mult încât să-i dai viața ta.

Iar Dumnezeu știe lucrul acesta. El știe faptul că ne este imposibil să ne încredem în El, pur și simplu pentru că ne-am născut despărțiți de El și nu-L cunoaștem. Da, putem spune că am acceptat teoretic anumite informații despre El, dar Îl cunoaștem noi atât de bine astfel încât atunci când ne găsim într-o situație limită, să fim liniștiți, știind că El trăiește pururi pentru noi?

Acesta este motivul pentru care, pentru a avea credință nu trebuie să căutăm credința, ci pe Dumnezeu. El spune „*Gustați și vedeți ce bun este Domnul!*” Psalmul 34:8. Cu alte cuvinte: „Știu că nu vă puteți încrede în Mine și aceasta pentru că nu Mă cunoașteți personal, pentru că nu avem experiențe împreună. Știți și înțeleg. Dar puteți face un lucru: încercați! Gustați! Luați o mușcătură și decideți apoi dacă hrana este gustoasă sau nu! Faceți o încercare și apoi concluzionați dacă sunt vrednic de încrederea voastră sau nu”.

Încrederea, relația dintre două persoane are nevoie de timp pentru a se dezvolta, timp în care, prin experiență, cei doi să se cunoască din ce în ce mai bine. Încrederea va crește astfel direct proporțional cu experiențele consumate în respectiva relație.

Acesta a fost cazul tuturor eroilor din Biblie. Nici unul dintre ei nu s-a născut având încredere în Dumnezeu. Ei L-au descoperit pe Dumnezeu pe parcursul timpului și al experiențelor cu El, mereu existând un element cheie pentru a intra și avansa în aceste experiențe. Haideți să-l identificăm în cadrul vieții celui pe care Scriptura îl numește „*tatăl nostru al tuturor!*”

Avraam – primul pas

Experiența sa începe cu propunerea lui Dumnezeu: „*Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare...*” (Geneza 12:1, 2). O propunere care suporta un grad destul de ridicat de risc și multe inconveniențe: despărțit de familie, era mai slab! Cine urma să-l apere în fața diverselor primejdii pe care le presupunea o astfel de călătorie? Cum urma să cucerească teritoriile promise, de vreme ce nu avea nicio armată? Cum urma să iasă din el un neam mare, din moment ce soția lui nu putea să nască?

Acestea trebuie să fi fost numai câteva din întrebările care frământau mintea lui Avram și pentru care nu exista decât un singur răspuns: „Dacă Dumnezeu a spus că așa va fi, atunci El știe și modul prin care toate acestea se vor realiza”. În urma tuturor gândurilor, a nopților de nesomn și a frământărilor, Avram ia o decizie: „Voi face această încercare să văd dacă ceea ce spune acest Dumnezeu este sau nu adevărat! Voi gusta!” Așadar, „*Avram a plecat, cum îi spusese Domnul...*” (Geneza 12:4).

Călătoria se face în condiții de siguranță și ajung cu bine la destinație: Canaan! După acest prim pas important

în relația lor, consecințele nu se lasă așteptate: binecuvântările prezenței lui Dumnezeu sunt vizibile, iar Avram se bucură de alte întâlniri personale cu Domnul în care făgăduințele îi sunt repetate.

Credința tremură

Dumnezeu dorește să-l aducă pe Avram mai aproape de Sine, să îi descopere personal mai mult din grija, dragostea și puterea Sa, astfel că Avram întâmpină o situație de criză: „*A venit însă o foamete în țară...*” (Geneza 12:10). Avram decide să părăsească locul în care îl condusese Dumnezeu, și se îndreaptă către Egipt. Odată ajuns la intrarea în țară, se confruntă cu o nouă situație de risc: datorită frumuseții soției sale și a caracterului conducătorului acestei țări, își poate pierde viața. Nu este greu să ne imaginăm tremurul inimii sale și probabil că majoritatea dintre noi am fi făcut aceeași alegere pe care a făcut-o și Avram: să mintă. Speriat de perspectiva sumbră, Avram arată că înțelegerea pe care o avea despre Dumnezeu era încă foarte limitată: în astfel de condiții grele, nu te poți bizui în întregime pe El: „*Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta și sufletul meu să trăiască datorită tie.*” (Geneza 12:13). El afirmă cu alte cuvinte că Sarai, soția lui, era mai vrednică de încredere decât Dumnezeu în astfel de situații, bizuindu-se pe bunăvoința ei pentru salvarea vieții.

Două ocazii memorabile

Experiența lui Avram continuă cu două alegeri în urma cărora încrederea sa în Dumnezeu devine mai puternică, iar relația lor mai matură.

În prima din ele, este descrisă o situație de conflict care a apărut între păstorii care-i slujeau lui Avram, și cei care-i slujeau nepotului său, Lot. Numărul capetelor din turmele celor doi crescuse considerabil, motiv pentru care terenurile pe care le ocupaseră nu mai erau suficiente. Pentru a preîntâmpina escaladarea situației, Avram îi propune lui Lot să se despartă, propunere pe care acesta o acceptă imediat.

Acum, considerând diferența de vârstă, pozițiile pe care le ocupau cei doi în comunitatea lor, relația de nepot – unchi a lui Lot cu Avram, era normal ca Avram să fie cel care își alege locul de ședere, nepotul său urmând să aleagă după el. Orbit însă de perspectiva câștigului mai mare, Lot trece peste toate drepturile unchiului său și, fără a-L întreba pe Dumnezeu, se grăbește să aleagă primul, și anume câmpia Iordanului, singurul considerent fiind că „*toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime.*” (Geneza 13:10). Astfel, Lot și familia lui își continuă existența în apropiere de cetatea Sodomei, acesta fiind începutul sfârșitului familiei lor.

Este evident faptul că Avram ar fi putut uza de autoritatea lui pentru a face primul alegerea, însă, spre deosebire de Lot care „*și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime*” (Geneza 13:10), Avram și-a ridicat ochii către Dumnezeu, ignorând atât dreptul său, cât și avantajele materiale ale șederii în apropierea cetăților din câmpie. El rămâne în Canaan, alegând astfel să se încreadă mai departe în făgăduința lui Dumnezeu.

Imediat după această alegere, imediat „*după ce s-a despărțit Lot de el*” (Geneza 13:14), Dumnezeu îi vorbește din nou și îl invită într-o călătorie pe tot cuprinsul țării, repetându-i promisiunea că tot ceea ce vede îi va aparține lui și descendenților săi.

Capitolele 13 și 14 din cartea Genezei ne descriu în detaliu un alt eveniment major din experiența lui Avram cu Dumnezeu. Lot și familia lui cad prizonieri în mijlocul unui conflict armat. Vestea ajunge la Avram care, fără să socotească faptul că era vorba despre o coaliție de patru împărați, care până atunci biruiseră împreună pe zuzimi, pe horiți, pe amaleciți, pe amoriți și coaliția de cinci împărați ai Sodomei, Gomorei, Admei, Teboimului și Țoarului, pleacă împreună cu 318 oameni înarmați pentru a-și elibera nepotul. Avram știa că Dumnezeu îi promisese copii pe care nu-i primise încă; așadar, era imposibil să moară în acea luptă. Încrezându-se pe deplin în Dumnezeul care-i dovedise prezența Sa puternică în Egipt, acest păstor împreună cu supușii lui pun pe fugă o coaliție de patru împărați împreună cu armatele lor. Și nu numai atât, dar Avram recuperează toți prizonierii și toată prada de război pe care acești împărați o luaseră în urma acestei campanii militare. Biruința este uluitoare, dar mai strălucitoare este încrederea celui care s-a pus la dispoziția lui Dumnezeu.

Întorcându-se de la luptă, Avram este întâmpinat de Melhisedec, împreună cu care I se închină lui Dumnezeu într-un serviciu frățesc de adorare.

Acolo era și împăratul Sodomei care, conștient că nu poți fi împărat dacă nu ai supuși, îl întâmpină bucuros pe

învingător cu o propunere diplomatică: „*Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine.*” (Geneza 14:21). „Destul de corect!” ar spune oricine. „Avram a fost inițiatorul și executorul planului de recuperare a oamenilor și a bunurilor pierdute, și-a riscat viața în acel conflict, este dreptul lui să fie răsplătit”. Avram privește însă dincolo de acel avantaj de moment, privește în viitor și afirmă: „*Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului, și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte... Nimic pentru mine!*” (Geneza 14:22, 23). „Dar de ce?” am putea întreba mai departe. „Ce legătură are Dumnezeu cu asta? Prin ce ar fi fost Dumnezeu ofensat dacă Avram ar fi luat ceea ce-i aparține de drept, mai ales că propunerea a venit din partea împăratului Sodomei, și nu din partea sa?” Motivul lui Avram ne descoperă modul corect în care el a perceput propunerea: „...*ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avram.”*” (Geneza 14:23).

Avram și-a amintit că Dumnezeu a fost Cel care i-a promis că-l va face un neam mare care va stăpâni o țară, și a văzut imediat că această propunere nu era nimic altceva decât planul lui Satan de a-L jefui pe Dumnezeu de slava Lui. Dacă Avram ar fi luat acele bogății (care nu erau puține!), în viitor, oricine ar fi putut spune că mijlocul prin care Avram și urmașii lui au intrat în posesia țării, a fost prin bogățiile pe care le primiseră de la împăratul Sodomei, minunea lui Dumnezeu nu ar mai fi fost recunoscută, iar meritul ar fi fost cel al bogățiilor pământești.

Astfel, cu privirea ațintită la făgăduințele lui Dumnezeu, Avram disprețuiește iarăși avantajele materiale pe care le oferă această lume, și-L alege din nou pe Dumnezeu. Binecuvântarea nu întârzie să vină, căci chiar „*după aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.”*” (Geneza 15:1).

Oh, binecuvântată încredere în Dumnezeu! Cum au pălit imediat toate acele bogății în fața experienței întâlnirii personale cu Dumnezeu care a urmat, căci cine ar putea evalua un minut de conversație cu Cel Atotputernic?

O nouă criză

Cu aceeași ocazie în care Avram a avut viziunea după întoarcerea de la război, Dumnezeu i-a întărit promisiunea unui copil, spunându-i despre Eliezer, slujitorul lui, că „*Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.*” (Geneza 15:4).

Însă, pe fondul așteptării și dorinței intense după împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, Avram își mută privirea de la Cuvântul divin jos, pe pământ, și începe din nou să creadă cuvintele omului: „*Domnul m-a făcut stearpă*” (Geneza 16:2), i-a spus Sarai, soția lui. Avram este derutat. Planul de a o accepta pe Agar, roaba Sarei, începe să i se pară bun, de vreme ce copilul care urma să se nască ar fi ieșit din el, așa cum i-a promis Dumnezeu.

Dumnezeu reacționează prompt în urma deciziei lui Avram, schimbându-i numele imediat atât lui, cât și soției lui după nașterea lui Ismael. În felul acesta, Ismael este dezmoștenit, iar în momentul în care Avram insistă ca Ismael să fie binecuvântat ca moștenitor la Său, Dumnezeu îi spune deschis că Sara este cea care-l va naște pe moștenitor. Pentru a-i întări credința care avusese de suferit în urma alegerii greșite pe care o făcuse, Dumnezeu îi oferă lui Avraam semnul fizic al legământului pe care-l făcuse cu el: tăierea împrejur.

Nu este greu de imaginat ce trebuie să fi simțit atunci Avraam, dar, cunoscând deja bine caracterul plin de dragoste al Tatălui său ceresc, înaintea în relația cu Acesta, el și toată casa lui fiind tăiați împrejur.

Un episod memorabil

Capitolul 18 din cartea Genezei este unul dintre capitolele Vechiului Testament care vorbește cel mai clar despre caracterul lui Dumnezeu, despre modul în care El se raportează la noi, și despre cum Se așteaptă ca noi să ne raportăm la El. Probabil că ceea ce i-a dat curaj mai târziu lui Moise să negocieze cu succes anularea consecinței păcatului evreilor de a se închina la vițelul de aur, au fost tocmai evenimentele descrise chiar în acest capitol al istoriei. (vezi Exodul 32:11-14, 30-32!).

La scurt timp după ce Avraam și toată casa lui sunt tăiați împrejur, Domnul însoțit de doi îngeri, îl vizitează pe el și pe Sara pentru a le descoperi timpul în care urma să se nască Isaac. Înainte de a pleca, Domnul îl invită indirect pe Avraam să înainteze în cunoașterea Sa.

„*Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor, într-adevăr, este nespus de greu. De aceea Mă voi pogori acum să văd dacă, în adevăr, au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și*

dacă nu va fi așa, voi ști. Bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma.” (Geneza 18:20-22).

Oricine ar primi o astfel de informație de la Dumnezeu, ar gândi: „Ei bine, dacă acesta este planul lui Dumnezeu, atunci El îl va împlini”. Îngerii se depărtau spre Sodoma, „dar Avraam stătea tot înaintea Domnului.” (Geneza 18:22). Avraam gândește repede: „De ce mi-a spus Dumnezeu mie asta? Trebuie să existe un motiv. Ce legătură am eu cu Sodoma și cu ceea ce urmează să se întâmple?”.

Ceea ce a urmat stă ca dovadă a faptului că Dumnezeu nu Se schimbă și că „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” (Evrei 13:8). Scriptura spune că, fiind tot în prezența Domnului, „*Avraam s-a apropiat și a zis...*” (Geneza 18:23). Un om ia inițiativa și se apropie de Dumnezeu, apoi începe să vorbească cu El. Un om vorbește cu Dumnezeu; ba nu; mai mult decât atât, un om se târguiește cu Dumnezeu! Începând de la cifra de 50, Avraam încearcă să găsească împreună cu Dumnezeu o cale de a salva cetățile al căror caracter îi era bine cunoscut. Dumnezeu îi promite că „*Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.*” (Geneza 18:26). Un om schimbă planurile lui Dumnezeu! Uluitor!

După ce obține această excepție, în loc să plece fericit de experiența avută, Avraam continuă, afirmând că este pe deplin conștient de ceea ce se întâmpla: „*Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă.*” (Geneza 18:27). Avraam continuă să negocieze cu Dumnezeu, schimbând succesiv condițiile de cinci ori! Iar Dumnezeu zâmbeste! Este fericit să descopere un om care Îl cunoaște atât de bine încât nu-i este frică de El, ci că relația lor este bazată pe dragoste și pe încredere. Domnul a plecat din acel loc numai după ce Avraam a terminat de vorbit.

Deseori Domnul Isus ar fi vrut să discute cu prietenii Lui, dar aceștia preferau să discute numai între ei, la spatele Său. Uneori îi întreba direct „*dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea, și se temeau să-L întrebe. ... Când era în casă, Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeai unul cu altul pe drum? Dar ei tăceau...”* (Marcu 9:32-34). Alteori le spunea numai „*Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.*” (Ioan 16:12). Avraam ajunsese însă la o relație matură cu Dumnezeu, știind că Domnul este Prietenul lui și că ia în considerare ceea ce el spune: Avraam înțelesese de pe atunci ceea ce Domnul Isus avea să afirme mii de ani mai târziu: „*Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.*” (Matei 18:18). Relația lui Avraam cu Dumnezeu devine astfel mai puternică decât niciodată: Avraam Îl cunoaște pe Dumnezeu și astfel încrederea în El crește.

Credința cea mai mare

Despre văduva săracă, Domnul Isus a spus că „*a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie*” (Marcu 12:43), cu toate că valoarea de azi a ceea ce a oferit ea, este de 0,015 ron, iar motivul pentru această evaluare este că „*ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.*” (Marcu 12:44). Încrederea în Dumnezeu este direct proporțională cu cunoașterea de Dumnezeu, iar cunoașterea de Dumnezeu este direct proporțională cu negarea sinelui. Domnul Isus a folosit un limbaj extrem pentru a afirma aceasta, tocmai datorită caracterului imutabil al acestui adevăr: „*Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.*” (Matei 10:37, 38). Moartea sinelui, încrederea deplină în Dumnezeu în toate aspectele vieții este absolut necesară pentru a atinge cota maximă în relația cu Dumnezeu, și anume pentru a fi una cu El. Avraam urma curând să învețe acest lucru din experiență.

Trecuseră mai bine de zece ani de când Isaac fusese născut, și în tot acest răstimp copilul devenise bucuria tatălui său. Îl urmărea îndeaproape în fiecare zi cum creștea, cum se dezvolta; fiecare lucru nou pe care copilul îl învăța constituia o bucurie de nedescris pentru sufletul său. Acest copil era parcă împlinirea vieții bătrânului pelerin, lumina ochilor lui. În el vedea împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, rodul luptelor lui sufletești de ani de zile pentru a rămâne în această făgăduință și, mai mult decât atât, viitorul!

Era o zi ca oricare alta când Domnul l-a chemat pe Avraam pentru o discuție. „*Iată-mă!*” a răspuns el.” (Geneza 22:1), știind că de fiecare dată când Dumnezeu l-a vizitat, rezultatul a fost o binecuvântare. Așa avea să fie și de data aceasta, dar într-o altă manieră decât se aștepta Avraam.

Cuvintele lui Dumnezeu au răsunat clar, iar mesajul a fost limpede, imposibil de a fi greșit interpretat: „*Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte*

pe care ți-l voi spune Eu.” (Geneza 22:2).

Gândindu-se la fiul său, lupta din inima lui trebuie să fi fost mai mare decât ne putem imagina. Dar zbulciul și perplexitatea trebuie să fi fost și mai mari atunci când se gândea la Dumnezeu: „Cum este posibil ca El să-mi ceară așa ceva? Nu El mi-a promis acest copil? Nu a spus că prin el sãmânța mea se va înmulți? Nu este El împotriva jertfelor umane, mai ales împotriva trecerii prin foc a copiilor? Nu este chiar această practică, una păgână?”. Acestea trebuie să fi fost numai câteva dintre întrebările care îl chinuiau pe bătrânul Avraam. Experiența sa cu Dumnezeu era însă bogată, și nu putea confunda Glasul pe care-L auzise.

Asemenea lui Petru care a fost întrebat de Domnul dacă nu vrea să plece și el împreună cu ceilalți care-L părăseau, Avraam nu înțelegea motivul din spatele cuvintelor lui Dumnezeu, dar Îl cunoștea pe Cel ce le rostise suficient de bine pentru a alege să se încreadă în El.

Credința este autentică, reală, vie, atunci când ești gata să mergi chiar la moarte pentru ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, și chiar mai mult decât atât, să îți trimiți la moarte chiar și copilul pe baza Cuvântului creator, știind că „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” (Matei 4:4).

Concluzie

Există un element prezent pe tot parcursul zecilor de ani de experiență ai lui Avraam, iar acesta este decizia. Așa cum arăta și Domnul Isus în pilda semănătorului pe care am studiat-o în numărul trecut al revistei „Divina Vindecare”, Cuvântul se adresează tuturor oamenilor, dar ceea ce determină calitatea solului în care cade această Sãmânță divină, este alegerea personală.

Avraam a ales să plece din Haran; Avraam a ales să locuiască în Canaan și nu în Sodoma; Avraam a ales să nu se atingă de bogățiile împăratului Sodomei; Avraam a ales să nu se depărteze de Domnul și a ales să continue să-I vorbească de șase ori pentru cetățile Sodomei și Gomorei; Avraam a ales să pună șaua pe măgar, să taie lemne, să pornească la drum și să ridice cuțitul pentru a-l înjunghia pe fiul său. Întreaga lui viață este presărată de propriile alegeri față de Cuvântul pe care Dumnezeu i-l oferea. Întreaga lui relație cu Dumnezeu este croită de aceste alegeri personale. Cunoașterea și încrederea sa în Dumnezeu nu au fost decât consecințele naturale ale alegerilor sale.

Și Avraam putea fi în categoria celor simbolizați prin sãmânța căzută în locuri stâncoase, atunci când Dumnezeu i-a cerut să părăsească confortul familiei și să plece către o destinație necunoscută, dar, cu toate că nu a înțeles planul lui Dumnezeu, a ales să se încreadă în El, această alegere fiind cea care a făcut ca „pământul” să fie roditor.

Și Avraam putea fi în categoria celor simbolizați prin sãmânța căzută între spini atunci când i s-au oferit bogățiile acestui pământ ca alternativă de a intra în posesia țării, alternativă mult mai ușoară decât cea de a crede pur și simplu Cuvântul auzit; dar el a făcut din nou o alegere, acesta fiind factorul cheie în formarea „pământului roditor”.

Și Avraam putea fi în categoria celor simbolizați prin sãmânța căzută lângă drum atunci când i s-a cerut să-l jertfească pe fiul său, iar el nu înțelegea cum este posibil ca acesta să fie Cuvântul lui Dumnezeu, dar din nou Avraam a făcut o alegere, încrederea sa în Domnul crescând și „pământul” devenind foarte roditor pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Noi am fost învățați că doctrinele pe care le mărturisim cu gura reprezintă credința! Deseori am fost întrebat: „Ce crezi despre ...” un anumit subiect. Urma răspunsul meu, apoi replica: „Așadar, aceasta este credința ta”. Dar tocmai preoții și cărturarii din timpul Domnului Isus, cei care aveau cunoștința cea mai avansată în ceea ce privește înțelegerea adevărilor spirituale, au fost cei care au planificat și executat planul de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu. Adevărul este însă că nu doctrinele, nu înțelegerea teoretică reprezintă credința în Dumnezeu și credința în Isus, ci capacitatea de a te încrede în El în aspectele practice ale vieții, capacitate dictată de decizia personală față de Cuvântul lui Dumnezeu. „*Credința este manifestarea încrederii în Dumnezeu – încrederea că El ne iubește și știe ce este cel mai bine pentru noi.*” (2MCP 164).

„*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10:17). Tocmai pentru că Dumnezeu înțelege foarte bine imposibilitatea noastră de a ne încrede în El datorită lipsei experienței, propunerea este: „*Gustați și vedeți ce bun este Domnul!*” (Psalmul 34:8). El ne invită să facem o încercare, să

decidem experiența cu Dumnezeu. Dacă aceasta va fi decizia noastră, viața biruitoare și plină de putere va urma inevitabil drept consecință naturală.

Cele patru feluri de moarte

David Clayton, Iulie 2006

În numărul 13, din ianuarie 2011, al revistei „Divina Vindecare” am publicat un articol intitulat „A murit Isus de moartea de doua?”, articol ce a provocat o controversă. Încă îmi mențin convingerea că El nu a murit de moartea a doua. Dar acum, pentru că am înțeles mai bine problema, în lumina Neprihănirii prin Credință, pot vedea că explicațiile pe care le-am oferit atunci au fost limitate. Sper ca acest articol să clarifice mai bine subiectul.

Cuvântul „moarte” este folosit în Biblie pentru a face referire la câteva stări și faptul că nu s-a făcut deosebirea între ele, a cauzat confuzie. Vom studia cele patru feluri de moarte care sunt cele mai amintite în Biblie și, pentru o mai bună înțelegere, mă voi referi la ele astfel:

1. Prima moarte.
2. Moartea spirituală.
3. Moartea față de păcat.
4. Moartea a doua.

Atunci când înțelegem moartea așa cum o prezintă Biblia, vom descoperi că există o legătură între aceste patru feluri de moarte. De asemenea, vom înțelege mai bine ce s-a întâmplat atunci când Isus a murit și motivul pentru care a trebuit să moară.

Prima moarte

Prima moarte este cea pe care o numim „somm”. Este moartea care vine asupra tuturor oamenilor ca rezultat al păcatului lui Adam. Pavel vorbește despre ea astfel: „*De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...*” (Romani 5:12).

Omenirea, în general, nu este responsabilă pentru această moarte. Este în întregime vina unui singur om, a strămoșului nostru Adam. El este cel care a adus-o în lume atunci când a introdus păcatul și, ca rezultat, ea a trecut asupra tuturor oamenilor. În acest caz, moartea se referă la momentul în care respirația încetează, iar trupul se întoarce în țărână. Toți oamenii mor de această moarte, cu rarele excepții ale acelor care au fost luați la cer. Când cineva și-a trăit anii și a ajuns la finele lor, acesta este sfârșitul. Păcatul a adus moartea asupra lui, iar această moarte ar fi fost veșnică dacă Hristos nu ar fi asigurat învierea. Așa cum ne spune Pavel: „*Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos*”. (1 Corinteni 15:21, 22).

Moartea spirituală

Următoarea moarte menționată este cea spirituală. Biblia nu se referă la ea astfel, dar amintește despre starea în care omul este fără spiritul lui Dumnezeu și este controlat pe deplin de păcat. Biblia spune că un astfel de om este „*mort în greșeli și păcate*”. (Efeseni 2:1).

Cum ajunge cineva în această condiție? Prin propria alegere sau suntem cu toții născuți astfel? Din nou, această condiție este un rezultat al păcatului lui Adam. Atunci când Adam a păcătuit în grădină, Spiritul lui Dumnezeu S-a depărtat de la el, iar natura lui s-a schimbat. El a devenit egoist și nefericit. Această condiție a fost transmisă tuturor descendenților lui, născuți fără viața spirituală oferită de Spiritul Sfânt. Acesta este motivul pentru care toți oamenii au nevoie să se nască din nou. (Ioan 3.3).

Această condiție a morții spirituale se referă la starea relației omului cu Dumnezeu. O persoană nu poate fi salvată în această condiție; și deși este viu din punct de vedere fizic, dacă spiritul lui nu este unit cu cel al lui Dumnezeu, el este mort spiritual.

„*Dar cea dedată la plăceri, cu toate că trăiește, este moartă.*” (1 Timotei 5:6).

Mort față de păcat

Următoarea moarte este cea în care murim împreună cu Hristos sau când intrăm în moartea lui Hristos. Această moarte a fost realizată pentru toată omenirea la cruce și aceasta înlătură consecințele morții spirituale care ne-a fost impusă de Adam. În această moarte murim față de păcat sau față de natura păcătoasă.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” (Romani 6:6).

Această moarte este realizată de Spiritul Sfânt care ne este restaurat când suntem născuți din nou, eliberându-ne astfel de legea păcatului și a morții, astfel încât nu mai suntem morți în fărădelegi și păcate. Cu alte cuvinte, prin puterea Spiritului Sfânt, prin viața lui Hristos, această moarte devine realitatea experienței noastre întrucât am primit viața lui Hristos în care păcatul a fost răstignit, iar neprihănirea este o realitate. Această moarte este pentru toți oamenii, dar poate fi experimentată numai de cei care o cred, care vor intra în Hristos prin credință. Această moarte este în Hristos. Este moartea lui Hristos și poate fi experimentată numai dacă devenim parte din viața Sa.

Moartea a doua

Moartea a doua este experiența finală a morții, experiența care a cauzat controversa despre care aminteam la începutul articolului. Ce este această a doua moarte și de ce este ea necesară? În cuvinte simple, moartea a doua este distrugerea finală a păcătoșilor și a tuturor lucrurilor care sunt rele și dăunătoare. Această moarte este menționată în Apocalipsa, în patru locuri: Apocalipsa 2:11; 20:6; 20:14; 21:8.

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa 21:8).

Este clar faptul că această moarte a doua reprezintă un sfârșit deplin din care nu mai există întoarcere. Aici, această distrugere finală este numită „iazul de foc”.

Dacă studiem legătura dintre aceste patru feluri de moarte, putem vedea că toți oamenii mor de prima moarte. De asemenea, toți oamenii sunt născuți în starea de moarte spirituală. Însă, cei care aleg, vor experimenta moartea lui Hristos, care este moartea față de păcat. Condamnarea pe care au experimentat-o în Adam, va fi înlăturată când experimentează moartea și învierea lui Hristos. (Romani 6:8). Datorită acestui lucru, ei nu vor experimenta moartea a doua.

Toți oamenii trebuie să moară față de păcate pentru totdeauna. Cei neprihăniți experimentează această moarte veșnică față de păcat în Hristos. Cei păcătoși experimentează această moarte față de păcat în ei înșiși atunci când sunt distruși la final. Cei care nu aleg să moară în Hristos, vor trebui să moară de moartea a doua pentru că vor menține condamnarea în trupurile lor, trupul păcatului și mințea morții.

Darul lui Hristos pentru toți oamenii

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23).

Mulți cred că acest verset afirmă că, atunci când murim fără să ne pocăim pentru păcatele noastre, vom fi condamnați la moartea a doua. De aceea, moartea a doua este privită a fi plata păcatului. Dar nu acesta este adevăratul înțeles al versetului.

Care este această moarte, plata păcatului, care vine peste toți oamenii? În primul rând, aceasta se referă la moartea spirituală sau despărțirea de Dumnezeu. Această moarte este o consecință naturală a păcatului. Este o parte a păcatului și oriunde este prezent păcatul, și această moarte este acolo cu el. În toți oamenii, fiind păcătoși, această moarte lucrează de la momentul nașterii.

Dar adevărul este că moartea spirituală presupune și faptul că omul trebuie să moară și fizic. Omul, fiind mort spiritual, neavând prezența protectoare și susținătoare a lui Dumnezeu, trebuie să-și piardă și viața fizică. Realitatea este că toți oamenii au primit plata păcatului pentru că toți oamenii au păcătuit. Aceasta este ceea ce Pavel afirmă în Romani 5:12 – „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...”. Dar Dumnezeu ne dă un dar care oferă un răspuns pentru plata păcatului. El a asigurat viața veșnică pentru toți oamenii în Hristos.

Dacă lucrurile decurgeau normal, moartea fizică ar fi intervenit în același timp cu cea spirituală. Dar Hristos a asigurat un timp de probă pentru viața omului, moartea fiind întârziată pentru un timp. El a oferit tuturor oamenilor viață fizică, o perioadă de timp în care este posibil ca omul să-și găsească drumul înapoi la credință și viață spirituală. De vreme ce această viață are numai un caracter de test numai pentru a-l ajuta pe om să aleagă, ea nu este permanentă, ci limitată. În final, se sfârșește pentru toți oamenii, indiferent dacă viețile lor au fost bune sau rele.

Atunci când înțelegem că moartea este starea noastră naturală, perspectiva asupra vieții se schimbă. Suntem în

viață numai datorită faptului că, prin Hristos, Dumnezeu a creat o stare nenaturală care ne îngăduie să trăim pentru un timp ca păcătoși. În cursul natural al lucrurilor, păcatul nu poate exista în univers, iar destinul nostru ar fi fost distrugerea totală dacă Hristos nu Și-ar fi exercitat puterea de a restrânge forțele care, cu siguranță, l-ar fi distrus pe păcătos.

De care moarte a murit Hristos?

Pe lângă viața pentru probă, Hristos a obținut încă ceva pentru toți oamenii, și anume, învierea din moartea fizică. Moartea din care ne-a salvat Hristos prin moartea Lui, este moartea care a venit peste noi datorită păcatului lui Adam. Aceasta include atât moartea spirituală, cât și cea fizică. Hristos a învins moartea prin faptul că S-a supus puterii ei, devenind victima ei, și apoi rupându-i lanțurile atunci când a înviat, desființându-i astfel puterea. Acum El spune: „*Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.*” (Apocalipsa 18:1).

Acum El are puterea și dreptul de a ne salva din moarte, de a rupe lanțurile prin care aceasta îi ținea pe oameni, pentru că El a învins-o. Dar să observăm că El nu ne-a eliberat din moartea a doua. Dacă Isus a murit pentru a-i elibera pe oameni de moartea a doua, atunci măcar unii ar fi înviați din moartea a doua. Dar nu; Isus nu are nimic de-a face cu moartea a doua. Era moartea, pur și simplu, cea care constituia problema omenirii, moartea care ne-a fost impusă prin Adam și astfel, Isus a venit, Cel de-al doilea Adam, pentru a anula răul făcut de primul Adam. În primul rând, să ne ofere o viață spirituală, să ne învie din moartea spirituală; și în al doilea rând, să ne învie din moartea fizică.

„...*Hristos Isus ... a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.*” (2 Timotei 1:10).

Am privit cu ușurință prima moarte pentru că nu am apreciat faptul că, dacă n-ar fi fost Hristos, nu ar fi existat înviere din această moarte. Dacă Hristos n-ar fi murit pentru noi, fiecare om care ar fi fost născut ar fi trebuit să meargă în mormânt, și acesta ar fi fost sfârșitul său. Uitați de judecată, uitați de moartea a doua. Asemenea lucruri n-ar fi fost necesare dacă Hristos nu ar fi asigurat învierea. Isus a anulat răul făcut de Adam. Acum, prima moarte este numai un somn, dar asta numai pentru că Hristos a intervenit. Observați ce spune Biblia atât de clar: „*Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.*” (1 Corinteni 15:22).

Toți mor în Adam, și anume toți cei care au viața lui Adam. Tot astfel, în Hristos, toți vor fi readuși la viață. „*Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.*” (1 Corinteni 15:21).

Experiența morții a venit prin om. Toți cei care experimentează moartea, trebuie să-i mulțumească lui Adam pentru asta. Tot astfel, toți cei care experimentează învierea, trebuie să-I mulțumească lui Hristos pentru asta.

De ce păcătoșii vor învia?

Vă puteți întreba: „Ei bine, dar de ce să-i mai învie pe păcătoși?” Adevărul este că toți oamenii sunt înviați datorită lui Hristos. El este Cel de-al doilea Adam. El a venit să anuleze răul făcut de primul Adam, iar aceasta include moartea. Să observăm că tot ceea ce a realizat Hristos pentru omenire, a fost făcut pentru toți oamenii. Dumnezeu nu lucrează cu predestinarea, așa că totul a fost făcut pentru fiecare ființă umană. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a oferit darul pentru ca toți să fie salvați. Aceasta include și asigurarea învierii.

Întrebarea este: de vreme ce Hristos a anulat răul făcut de Adam, de ce nu sunt mântuiți toți oamenii? De vreme ce Hristos îi va învia pe toți oamenii, de ce nu vor primi cu toții viața veșnică?

Atunci când Adam a păcătuțit, el a ales în cine să creadă, cui să se închine. Urmașii săi, cu toate că au fost născuți păcătoși, trebuia să facă și ei o alegere. Prin Hristos, Dumnezeu a asigurat un timp de probă pentru copiii lui Adam, timp în care El urma să le umple viețile cu binecuvântări într-un efort de a le face cunoscută dragostea și calea Sa. Oamenii urmau să înțeleagă nevoia de a crede și a avea încredere în Dumnezeu. În Hristos, Dumnezeu a asigurat o cale prin care este posibil să-l recupereze pe om din toate efectele păcatului lui Adam. Dar, de vreme ce alegerea omului trebuie respectată, această cale de recuperare este accesibilă numai pentru cei care cred în Hristos. Pe parcursul acestei vieți de probă, omul se întâlnește cu marea provocare: să creadă în Dumnezeu și să-L primească pe Hristos sau să nu creadă în El asemenea lui Lucifer și Adam, și să rămână în viața pierdută a lui Adam?

Așadar, Adam și copiii lui se întâlnesc cu alegeri similare, dar radical diferite. Starea naturală a lui Adam era viața. Tot ce avea de făcut era să păstreze ceea ce avea deja, continuând să trăiască prin credință. Pentru a pierde viața, trebuia să pășească pe calea necredinței. Dar starea naturală a copiilor lui este moartea. Ei trebuie numai să continue să trăiască în necredință și vor păstra moartea care este deja starea lor naturală. Provocarea lor este aceea de a scăpa de moarte prin credință în Hristos.

Cei care acceptă remediul, vor scăpa de boală; cei care-l resping, vor păstra boala și astfel vor suferi în final de moartea a doua, pentru că ceea ce a făcut Hristos pentru ei nu-i va ajuta, deoarece boala păcatului este încă prezentă în ei.

O judecată necesară

Dar între prima și cea de-a doua moarte, intervine o judecată. Care este scopul acesteia? Ce problemă trebuie să lămurească?

De vreme ce nu toți oamenii Îl aleg pe Hristos, este necesar să se demonstreze că oamenii fie L-au ales pe El, fie pe Adam. La sfârșit, judecata demonstrează alegerea pe care au făcut-o oamenii. Cei care cred, nu sunt condamnați, dar cei care nu au crezut, rămân în condamnare.

„Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:18).

Dar la întrebarea dacă oamenii au crezut sau nu în Hristos se răspunde prin cercetarea faptelor oamenilor, pentru că adevărata credință produce întotdeauna fapte. Dacă o persoană a crezut în Hristos, dovada sigură o vor constitui faptele pe care le-a făcut. (Matei 7:17-20; Iacov 2:17).

Judecătorul a spus: *„Toți vor fi îndreptățiți prin credință, și judecați după faptele lor.”* („Serviciul creștin”, pagina 88).

Însă, cu toate că judecata se bazează pe fapte, adevărata întrebare nu este „Ce soi de fapte am făcut?”, ci „Sunt în Adam sau în Hristos?”.

Așadar, toți oamenii merg în moarte, având această chestiune de lămurit: în timpul de probă de pe pământ, L-au ales pe Hristos sau au ales să rămână în Adam? Cei care au mărturisit că sunt creștini, problema este lămurită în cadrul judecății înainte de revenirea lui Hristos, căci cei neprihăniți nu sunt înviați pentru judecată, ci pentru a se bucura de viața veșnică.

Cei care nu au mărturisit niciodată credința în Hristos vor fi de asemenea judecați cât timp sunt morți, dar mai târziu, în timpul celor o mie de ani. Când sunt înviați la sfârșitul acelei perioade de timp, dovezile vor fi fost deja cercetate. Tot ceea ce mai rămâne este ca și ei să le vadă.

Ei sunt înviați având condamnarea lui Adam, pentru că sămânța păcatului este încă în ei. Ei nu au ales niciodată să renunțe la păcat sau să accepte darul vieții în Hristos. Ei au demonstrat faptul că viața lui Adam le este mai plăcută. Moartea încă lucrează în ei în ciuda învierii lor și, în mod inevitabil, în ciuda lucrării lui Hristos pentru toți oamenii, ei trebuie să se întoarcă în moarte, căci nu au scăpat niciodată de condamnare. Dacă Hristos i-ar învia de o mie de ori, ei s-ar întoarce în moarte de fiecare dată, pentru că viața pe care o au este o viață moartă.

În contextul judecății, în cadrul legii, ei sunt condamnați pentru faptele lor păcătoase. Însă, legea și înregistrarea păcatului nu au făcut altceva decât să demonstreze că ei nu L-au ales niciodată pe Hristos, că ei nu au renunțat niciodată la viața lui Adam și la condamnarea ei. Acesta este motivul real pentru care ei trebuie să moară.

Când Dumnezeu va înlătura legăturile care au susținut această planetă și locuitorii ei în starea lor păcătoasă, cei care au rămas în păcat nu pot supraviețui. Asemenea microbilor care nu pot supraviețui la lumina soarelui, la fel și păcătoșii și tot ceea ce ține de păcat nu pot supraviețui în prezența lui Dumnezeu, și sunt nimiciți de „focul” care vine de la Dumnezeu.

„Printr-o viață de rebeliune, Satan și toți cei care se unesc cu el se așază pe ei înșiși în afara armoniei cu Dumnezeu, motiv pentru care prezența Sa este pentru ei un foc mistuitor. Slava Celui care este dragoste, îi va nimici.” (Hristos, Lumina lumii, pagina 764).

Clubul obezilor

Viorica Dumitru, Ianuarie 2011

Stau în bancă și-s hrănită
În fiecare Sabat venind la adunare.
Sunt mulțumită, fericită
Numai că uit să fac mișcare.

Tot ce aud e așa frumos!
Aprob și gust și mă îngraș...
Am remușcări, chiar dureros
Că nu am timp de nevoiași.

Că nu mă mișc spre a lucra...
Dar uit în șase zile de vâltoare
De ani de zile tot așa
Ajung obeză-n adunare.

Refuz să mă uit în oglindă
Să nu mă sperii de realitate
Biblia-i neatinsă-n tindă
Mă uit la ceilalți, de aproape.

Mulți dintre ei, obezi ca mine,
Vin regulat și cotizează.
Apreciați că stau chiar bine,
Nu li se dă de lucru, nu li se sugerează.

Nemișcarea își spune cuvântul.
Se-adună pe creier grăsime.
Mușchii spirituali? Îi bate vântul,
Nu e o adiere măcar, de prospețime.

La clubul de obezi ar trebui urgent
Un Doctor să ne pună în mișcare,
Să piară indolența, să fim perseverenți,
În fiecare zi, să dăm cuiva salvare!